

Martín kedvenc játékai

Írta: J. Ryan Jensen

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

„Adj, ahogy Jézus ad. Valamit mindig adhatsz”
(Gyermekek énekeskönyve, 116.).

Martín szomorú lett, amikor a szülei közölték, hogy a családjuk egy másik városba fog költözni Kolumbián belül. Nem akarta hátrahagyni a barátait, az otthonát és azt, ahol felnőtt. A hűvös hegyvidéki levegő helyett mostantól az óceán közelében fog lakni, ahol egész évben forró és párás a levegő. A forró leveseket hűtött italok, a télikabátot pedig rövidnadrág fogja felváltani. Ehhez jön még az új iskola, az új egyházközség és az új elemis osztály. Ez az egész elég ijesztően hangzott.

Egy nap Anya és Apa elbeszélgetett Martínnal arról, hogy mit érez a költözéssel kapcsolatban.

– Nem tetszik az ötlet – mondta. – Nem akarom, hogy minden más legyen!

– Tudom, hogy a költözés nehéz lehet – felelte Apa. – Sok minden meg fog változni, de azért nem *minden*. Mi ott leszünk veled!

– Ez igaz – válaszolta Martín.

– És ott lesz az összes saját holmid is – tette hozzá Anya.

Martín ezen elgondolkodott egy pillanatra. Ott lesz minden ruhája, cipője, és minden egyéb, amit már jól ismert a régi házban – különösen a játéka. Martín örült, hogy magával viheti a kedvenc játékaikat. A költözés előtt kivételes gonddal csomagolta össze őket.

Egy idő után Martín kezdte megszokni az új otthonát és az új városát. Örült, hogy a költözés nem is volt olyan nehéz vagy ijesztő, mint azelőtt gondolta.

Aztán egy vasárnapon, amikor a családjával istentiszteletre ment, Martín rengeteg embert vett észre, akiket még sohasem látott. Az Elemi tele volt új gyerekekkel. Eltűnődött, hogy vajon honnan jöhettek. Meghallotta, amint néhány ismerős ember élelmiszer, ruhá-
nemű és cipők adományozásáról beszél. Istentisztelet után megkérdezte az anyukáját a sok új emberről.

– El kellett hagyniuk a házukat – mondta Anya. – Sokan mindenüket hátrahagyták, így aztán most nincs semmijük.

– Akkor ezért akar most mindenki segíteni nekik? – kérdezte Martín.

– Így van. Jézus azt tanította nekünk, hogy segítenünk kell a szükségben szenvedőknek. Követhetjük a példáját és megoszthatjuk, amink van.

Martín azt gondolta, hogy ez igazán kedves dolog lenne.

Azután Anya így szólt: – Az elemis gyerekek közül sokaknak csak annyjuk van, amit bele tudtak gyömöszölni egy hátizsákba.

Ott kellett hagyniuk a játékaikat. Mit gondolsz, van pár olyan játékod, amit odaadhatnál nekik?

– Nincs! Azok az én játékaim! – kiáltotta Martín. Azzal sarkon fordult és beszaladt a szobájába.

Martín könnyes szemmel nézett körül a szobájában. Nem akarta szétszítani a játékaikat. Hiszen egészen a régi házából hozta őket!

Odament a játékdobozához és belenézett. Ott volt a dömper, a jojó, a *trompo* (búgócsiga), egy zsákocska a legszebb üveggolyóival és sok más kedvenc játéka. Mind-egyiket szerette. Egyiket se tudná odaadni senkinek!

Aztán erre gondolt: „Mi lenne, ha nekem is hátra kellene hagynom az otthonomat és a kedvenc játékaikat?” Pár perccel később már játékokkal a

karjában állt Anya előtt, de nem is akármilyen ósdi játékokkal, hanem azokkal, amelyekkel állandóan játszott.

Anya meglepettnek tűnt. – Nem kell a kedvenc játékaidat odaadnod!

Martín letette a játékokat a földre. – A többi gyerekeknek is voltak kedvenc játékaik – mondta. – Szeretném nekik adni az enyéimet, hogy egy kicsit boldogabbak lehessenek.

Anya megölelte Martínt. – Nagyon büszke vagyok rád!

Martínt jó érzések töltötték el. Tudta, hogy Jézus is jó szívvel adna másoknak, és ez boldogsággal töltötte el. ●

EGYSZERŰ CSELEKEDETEK

„...mutassuk ki szeretetünket és hálánkat a Szabadító[ért, az] otthonainkban, az egyházban és a közösségeinkben pedig köszönetesen szolgáljuk fivéreinket és [nővéreinket].”

M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kórumának ügyvezető elnöke: A szeretetteljes szolgálatból fakadó öröm. *Liahóna*, 2011. máj. 49.

